

ДЕРЕК ЛАНДИ

ТАНИТ ЛОУ В...

СЕДМОРКАТА НА ЗЛОТО

ОТ СВЕТА НА

Скълъбъри Плезънт

СОФИЯ, 2014

Derek Landy
THE MALEFICENT SEVEN
copyright © Derek Landy 2013

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СЕДМОРКАТА НА ЗЛОТО
Copyright 2014 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2014 Майре Буюклиева

Редактор: Маргина Попова

Корица: Стоян Атанасов

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

www.facebook.com/studioartline

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-004-3

ЕДНО

Преди време идеята да се скрие в старата си бърлога в Лондон ѝ се струваше добра. Само идиот би се върнал в жилището, за което всички знаят, и понеже тя не беше идиот, следваше да е логично на никого да не му хрумне да я търси там. Фактът, че я причакваха отпред, беше по-обиден от всичко друго.

Танит притича през покрива, ботушите ѝ разпискаха една огромна като езеро локва, и тя отскочи от ръба. Уличката се разми под нея, а нощният въздух ѝ залютя на очите. Удари се тежко в сградата от другата страна, задържа се за миг, после скочи на крака върху тухлите и побягна странно. Прескочи наведнъж цяла поредица от прозорци, зави зад ъгъла и приклепна там, колкото да си поеме дъх.

Не беше забелязала дали Сангуайн е избягал, но той

най-вероятно се беше шмугнал в пода и беше изчезнал през пръстта. Имаше, разбира се, някаква вероятност да са го хванали преди да успее да го направи. Ако се бе случило, сигурно вече беше мъртъв. Беше наясно, че някой като Били Рей Сангуайн – такъв, който може да избяга от всяка килия и да се промъкне покрай всякаква преграда, не подлежеше на арест. Такива като него ги убиваш при първа възможност. Танит се надяваше да е жив. Вършеше ѝ добра работа.

Предпазливо се доближи до ъгъла и надникна. По покривите беше чисто. Беше им се измъкнала. Ръката, с която стискаше дръжката на меча, се отпусна и тя почувства как успокоителната тежест на острието се плъзва в естественото си положение по протежение на гърба ѝ. Изпъна крака и се изправи на стената, а русите ѝ коси падаха пред лицето, докато наблюдаваше преминаващите отдолу коли. Най-безопасно щеше да е, ако успееше да слезе на нивото на улицата и да хване едно такси или да се качи на метрото. Но за да го направи, щеше да се наложи да зарече меча. Палтото ѝ все още се въргалаше на пода в апартамента. Обичаше това палто. То прикриваше меча, когато го носеше. Обичаше палтото си, но меча го *обожаваше*. Би оставила меча си, колкото някоя друга жена – ръката си.

Обърна се, тръгна нагоре по стената, увери се, че никой не я причаква и се изкатери върху покрива. Ако горкият стар Били Рей бе мъртъв, щеше да се наложи да си намери негов заместник, а това нямаше да е лесна работа. Беше отличен социопат, което го правеше полезен в доста отношения. А тя си имаше план. Който трябваше непременно да успее. А си беше и добър план, освен това. Подличък. Много се гордееше с него и очакваше с нетърпение да го види в действие. Искрено се надяваше Сангуайн да не е мъртъв.

Танит спря. На отсрещната сграда стоеше човек. Облечен в сиво, с каска с визьор и коса в ръце. Още не я беше забелязал. Тя отстъпи назад, понечи да се обърне и забеляза движение с крайчеца на окото си.

Атакуваше я друг Секач, а острието на косата му беше опушено, за да не блести на светлината на уличните лампи. Танит се дръпна рязко и усети как косата изсвистя покрай гърлото ѝ. Секачът се приземи и атакува, тя се претърколи и се изправи, а мечът ѝ вече се освобождаваше от ножницата. Посрещна следващия удар и изрита, но той изви тялото си, избегна ритника и извъртя косата така, че дръжката се стовари върху главата ѝ. Танит залитна, проклинайки, и замахна бясно с меча, за да го задържи на разстояние. Дръжката на косата я удари в коляното, тя извика и едва отби удара, който щеше да отдели красивата ѝ глава от красивото ѝ тяло.

Другият Секач прескочи разстоянието между двете сгради, с крака сгънати под тялото му. На Танит ѝ се прииска да беше Елементал, за да може да му прати вятър, който да го отблъсне и да го прати надолу към смъртта. Но не беше, така че той се приземи на покрива и сега вече ѝ се налагаше да се справя с двама Секачи.

Имаше време, когато бяха от една и съща страна на барикадата, но това беше преди Останката да пропълзи в лоното на душата ѝ. Онова дребно създание на мрака бе превзело съзнанието ѝ, бе го откъснало от нея, но в замяна на това беше оставило много необичайни дарове – почти толкова извратени, колкото и ужасяващи. И един от тези дарове бе чисто нова цел, а тази цел означаваше, че не може да позволи на Секачите да ѝ видят сметката тук, тази вечер, на този покрив. Даркесата разчиташе на нея.

Притиснаха я. Танит виждаше отражението си във ви-

зборите им. Устните ѝ бяха черни, а черни вени разкрояха лицето ѝ – единствените външни признаци за това, че носи в себе си Останка. Оголи зъби в усмивка като на обезумяла женска и каза:

– Хайде, пробвайте се, ако мислите, че ви стиска достатъчно.

Определено им стискаше достатъчно, защото атакуваха бързо и силно. Танит дори не успя да изругае, защото трябваше да се претърколи, да се извърти и да се защитава. Докато острието ѝ срещаше техните, започна да се чуди дали няма нужда от нов боен вик – нещо не толкова стимулиращо. „*Харесват ми обувките ти*“, може би.

Наклони се на една страна и прокара меч по ръката на първия Секач. Пусна кръв, но не много. Униформите им бяха подсилени срещу атаки, както телесни, така и магически. За разлика от *нейния* тоалет – ботуши, кафяв кожен панталон и елегантна малка жилетка. Отстъпи защитавайки се, без да мисли, като остави инстинктите да контролират ръцете ѝ, а краката да се движат, накъдето си пожелаят. Тялото ѝ беше нейният инструмент за оцеляване. То щеше да свърши работата без нейна помощ, което щеше да даде възможност на ума ѝ да крои планове, стратегии и схеми. Тази вечер, обаче, с лунния сърп нейде зад нея и лекия смог, който закриваше звездите горе, единствената мисъл, която се блъскаше из главата ѝ, бе – „ако не приключиш с това, ще умреш“.

Танит изчака да ѝ се отвори пролука, снижи меча, докато се втурваше напред през защитата на първия Секач. Прегърна го, притисна глава в рамото му, така че да не може той да ѝ приложи удар с глава, и го принуди да отстъпи. Той използва собствената ѝ инерция, за да я прехвърли през коляно към покрива, но тя се хвана здраво за него,

приземи се на краката си и преобърна ситуацията. Косата му издрънча на земята, докато той се извърташе върху бедрото ѝ и изведнъж дойде негов ред да я прехвърли. Все по-близо и по-близо идваха към ръба, преобръщане след преобръщане, вкопчени с все сила в опитите си да вземат надмощие над другия, докато приближаваха края на покрива. Може би Секачът бе очаквал тя да го претърколи един последен път, след което незабавно да се опита да се отдели, за да не може той да я прехвърли през ръба. Вместо това тя усили хватката си и се отблъсна, така че двамата полетяха надолу.

В момента, в който Секачът осъзна какво става, я пусна, замаха отчаяно с ръце, опита се да сграбчи нещо, но нямаше нищо за хващане. Танит вече присвиваше колена нагоре и полагаше крака върху корема му. Тя отпусна хватката си и се отритна от него. Извъртя се, хвана се за покрива и се залюля в посока нагоре, като го остави да пада. Той не извика по време на полета, а тя не чу удар или тупване, но чу свистящи гуми и клаксони.

Едно на нула за нея.

Тя направи циганско колело настрани, за да избегне атаката на втория Секач. Извитото острие отново я потърси, но тя се изплъзна, бързо се надигна и избяга, търсейки меча си, чудесния си меч. Ботушът му се стовари странично върху ходилото ѝ, покосявайки и двата крака, така че тя се удари в земята силно и не дотам елегантно. Извъртя се по гръб и замръзна, Секачът се извисяваше над нея, а косата му – на сантиметри от гръкляна ѝ. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха учестено. Секачът пък дори не се запъхтял. Тялото ѝ всмука обратно черните вени, така че да не се виждат, както и чернотата от устните. Погледна го изотдолу със зачервено, но ясно лице.

– Добре – каза, – предавам се.

Секачът не отвърна. Тя и не очакваше да го направи. Той нагласи хватката си върху косата, готов да замахне. Ръцете ѝ се изстреляха нагоре, сграбчиха дръжката точно над острието и го задържаха. Той натискаше надолу, тя нагоре. Мускулите ѝ изпъкнаха – бицепси и трицепси, тънки ивици, движещи се под кожата на ръцете ѝ. Беше силна, когато бе Танит Лоу, магьосник Адепт и добро момиче отвсякъде. Сега обаче, когато беше Танит Лоу, магьосник Адепт и гостоприемник на Останка, бе дори по-силна. Това обаче май беше без особено значение срещу острието, което със сигурен темп се приближаваше към каротидната ѝ артерия.

За да се измъкне с ритници щеше да се наложи да раздвижи бедра, което щеше да охлаби хватката ѝ, а това щеше да я убие. За да избие острието на една страна, щеше да се наложи да го премести извън централната линия, което щеше да охлаби хватката ѝ, а това щеше да я убие. Колкото повече го мислеше, толкова повече списъкът с неща, които ще я убият, растеше.

Очите ѝ се съсредоточиха върху мястото, където дръжката срещаше острието, добре завития болт, който държеше косата като едно цяло. Въздухът свистеше между стиснатите ѝ зъби, а Танит придвижи бавно лявата си ръка, докато не усети болтчето под дланта си. Концентрира се върху него, както би направила с някоя врата – да усеща резетата в ключалката, да ги движи, да ги мести натам, накъдето пожелае. Принципът беше същият. Отваряше нещо, което бе заключено за нея. Почувства как болтчето се развърта. Усети натиска му върху дланта си.

Частичката падна и Танит раздели косата на две, хвана ла острието с лявата си ръка, като остави върха на дръжка-

та да се удари в повърхността на покрива до дясното ѝ ухо. Замахна, острието проряза крака на Секача и той падна, а тя междуременно се изправяше. Той посегна към нея, но тя използва острието, за да отбие замаха. Върховете на пръстите му западаха като конфети. Със следващия замах отсече главата и тялото му се строполи. Чу звука от претълкуването на каската и погледна натам точно преди главата да изчезне отвъд ръба на сградата. Секунди по-късно чу как се сгромоляса върху нечие предно стъкло, а след това и ужасения писък, който се надигна от улицата.

Увери се, че наоколо няма друг, който да я нападне, пушна острието на косата, приближи се до меча си и го прибра в ножницата му. После отиде да търси Сангуайн.